

ΤΕΤΡΑΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ

Καλύμνου 31 & Ιθάκης 65, 112 51 Αθήνα, Τηλ. & Fax.: 8220294

Αθήνα, 21.9.1998

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Αλέξανδρου Αραμπατζή, *Το μανιφέστο της κοινής συμφοράς*

Κώστα Κρεμμύδα, *Υπέρ ηρώων*

Σταύρου Μίχα, *Το άπειρο της σιωπής*

Εκδόσεις «Μανδραγόρας», Σύγχρονη Ελληνική Ποίηση, σειρά: «Το Τυπογραφικό»

Στη σκία του Μανδραγόρα οι ποιητές σήκωσαν το λάβαρο της επανάστασης:

*Σαράντα χρόνια οι ποιητές
μελαγχολούν κοιτάζοντας τ' άστρα*

Μετά το κλασικό πλέον και πρωτότυπο παιγνιώδες έργο των τεσσάρων (Μουρσελά-Σκούρτη-Σουρούνη-Τατσόπουλου), στο οποίο ασφαλώς θα μπορούσε να συμπεριληφθεί το φιλόδοξο κουαρτέτο των Μυριβήλη-Καραγάση-Τερζάκη-Βενέζη, ήρθε —σαράντα χρόνια από την πρώτη εν Ελλάδα απόπειρα— η σειρά των ποιητών για το δικό τους τρίο (τη φορά αυτή).

Εντωμεταξύ αλλάζουν τα χρόνια, οι αισθητικές μετατρέπονται σε αναισθησίες, οι αξίες μετουσιώνουν την απαξία τους, οι ηγέτες απολήγουν θνησιγενείς, οι διανοούμενοι μονάζουν μοναχικοί και μόνοι, οι νέοι γηράσκουν γερνότεροι των γηραιών, επευφημώντας (εκ)(ξε;)πεσμένα μορμολύκεια της πολιτικής και της (όποιας) θρησκείας.

Και μεις ανίκανοι, ζηλόφθονες και δόλιοι, ξεκινώντας από Δράμα, Λαμία και Κολωνό, πόρω απέχοντες από τα κέντρα πολιτισμού που κακεντρεχείς ονόμασαν «σκυλάδικα», αντί ανθέων —από το νεκροταφείο Ζωγράφου— ραίνουμε τη γύρω μας φύση με αγωνίες, θανάτους και κρίματα, ελπίζοντας στους επόμενους αιώνες / όταν κανένας μαλάκας / Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι / δε θα τολμήσει/ να ενοχλήσει τον αιώνιο ύπνο μας.

Για την ώρα, καθισμένοι στην όχθη του χρόνου / μες στη σιωπή/ σε μια ιλιγγιώδη ακινησία/ σε μια πληρότητα κενή/ συντάσσουμε το Μανιφέστο της κοινής συμφοράς μας, πλησίον της σκηνής και του θανάτου/ οδεύοντας ως ήρωες / στο Μόσταν του Κορυδαλλού / για ένα λάθος.

Γράφει ο Σταύρος Μίχας:

*...δεν υπάρχει τέλος ούτε αρχή
δεν τελειώνω μήτε αρχίζω
δεν ξέρω αν υπήρξα ή είμαι ή θα υπάρξω*

*Γύρισα εκεί απ' όπου δεν ξεκίνησα
σ' ένα στιγμιαίο κενό*

πορεύομαι ίσια σε μένα που δεν υπάρχω

ο κενό είναι μέσα μου.

—Μα καλά, αφού το ξέρετε πως η ποίηση δεν πουλάει, γιατί δε γράφετε κάτι σε πεζό; Μήπως σας βρίσκεται κανένα μυθιστόρημα, απλό κι ευχάριστο στην πλοκή, κάτι που να μπορεί να διαβάζεται εύκολα. Ας είναι, άντε, αφήστε δύο από τα βιβλία σας, αλλά μην ελπίζετε, άλλα ζητάει ο κόσμος...

Για άλλη μια φορά τόσο μόνοι κι εκτός συρμού εκτιθέμεθα ποιητικά αναζητώντας την έμπνευση αλλά και την προσοχή) μανιακών κριτικών (και αναγνωστών) που θα θελήσουν —άγνωστον πώς και γιατί— να συνθλίψουν τη θλίψη μας.

Όπως και να 'χει, συγχωρείστε μας δε θα το ξανακάνουμε.

«Μ.»